

3 Privacy

Mag de UM persoonsgegevens van studenten delen?



11 Buurtbemiddelaars

Studenten helpen bij conflicten tussen buurtbewoners en studenten



6 Dinner!

Oh please, at least try the dessert!



7 Teach-meet

"Treat students like adults and they will behave so"



observant|35

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 37 | 15 juni 2017



Ze zijn tussen de 27 en 39, studeerden alle vier rechten in Maastricht, vertrokken naar het westen van Nederland voor een baan, keerden na een aantal jaren terug en begonnen een eigen kantoor. Lees hun verhaal op pagina 8-9 Illustratie: Simone Golob

nl

Hoogleraren publiekrecht "botsende persoonlijkheden" "Waarom moet ik me verweren tegen anonieme collega's?"

Een hardnekkige ruzie tussen drie hoogleraren splitst de capgroep publiekrecht. Decaan Hildegard Schneider zoekt naarstig naar een oplossing, huurde daarvoor externe onderzoekers in maar wil hun rapporten niet delen met de faculteitsraad. Die stapte naar het college van bestuur. Intussen gonst het op de facultaire wandelgangen van de geruchten en gaan er ook anonieme briefjes rond.

Eén naam komt telkens bovendrijven als het over deze affaire gaat, en dat is die van prof. Aalt Willem Heringa, van 2003 tot 2011 decaan van de faculteit, en tot februari jongstleden nog capgroepsvoorzitter bij publiekrecht. Op dat moment hield zijn mandaat op; daarna was er tot eind mei een interim-voorzitter. De groep bestaat uit drie secties: staatsrecht, onder leiding van Heringa; bestuursrecht, onder leiding van de vorig jaar zomer aangetreden hoogleraar Jacobine van den Brink; en sociaal recht, onder leiding van prof. Saskia Klosse. Duidelijk is dat de laatste twee steeds hoger oplopende ruzies hebben gehad met Heringa, zo zeer dat

van onwerkbaar verhoudingen gesproken kan worden. Waar de meningsverschillen precies over gaan of gingen, blijft vooralsnog vaag. Heringa zegt dat er verschil van inzicht was over "de strategie, het personeelsbeleid, de middelen [geld; red.], de inzet van mensen in Engels- en Nederlandstalig onderwijs." Dat klinkt tamelijk principieel, maar volgens decaan prof. Hildegard Schneider betrof het "kleine dingen. Niet de inhoud van het onderwijs, niet de richting van het onderzoek; was dat maar waar, dan ging het nog ergens over. Er waren wel gelddingetjes. Maar die werden groot door de botsende persoonlijkheden." Heringa daarover: "Tja, bij ons is niets groot, dat klopt, het gaat nooit over miljoenen. We hebben het dan over de invulling van een vacature, welk onderzoeksprofiel daarbij hoort, dat soort dingen." Hoe kijkt de tegenpartij, de hoogleraren Klosse en Van den Brink, er tegenaan? Met beiden is deze week contact opgenomen, maar tot een toelichting in *Observant* waren ze niet bereid.

Lees verder op pagina 10

eng

Lots of DJs during Inkom

Lyrics by Nirvana poured like a sauce over the music of the *Final Countdown*. It's those types of mash-ups that new first-years can expect when Daredevils play during the Inkom opening event on the Markt. They are one of the few bands that will come to Maastricht from 21 until 25 August. Most of the music at the Inkom parties will come from DJs. Freddy Moreira will be on the Markt on Monday, Funky Risotto at the festival on Tuesday. In the evening, Lucas&Steve will be in the MECC. The introduction week will be closed by the Maastricht cover band Dubbel Fout and DJ duo Bass Jackers. Especially the latter met with a lot of applause during the Pre-Inkom drink in the Kruithuis last Monday, when the

artists' names were announced. A remarkable absentee is in the line-up is dialect singer Fabrizio, who was present on the Markt almost every year since 2010.

The Inkom Working group has also incorporated a few minor changes in the programme. In addition to the Sports Event, there is now also a workout for the early birds in the UM Sports Centre (on Wednesday and Friday). The cultural festival CultiFest has been moved from the Stadspark to the Bonnefanten Museum. A stage will be installed there near the water and visitors to the museum can see what Limburg and Maastricht has to offer in terms of culture.

CF



Students at the opening of the Inkom last year Photo: Loraine Bodewes

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder



Foto: Loraine Bodewes

“Mijn vriendin is de enige die mij onder de duim kan houden”

Naam: Aart van Apeldoorn (1968, geboren in Utrecht) * **In het**

dagelijks leven: onderzoeker bij instituut voor regeneratieve

geneeskunde MERLN, sinds 2016 * **Burgerlijke staat:** samenwonend

met Vanessa * **Woont in Maastricht**

Ik heb helemaal niets met Apeldoorn. Klopt. Ik ben weleens in de familiegeschiedenis gedoken, tot ergens rond de Eerste Wereldoorlog, maar niemand kwam uit Apeldoorn. Ik ben geboren in Utrecht. Op m'n tweede verhuisden we naar Wolvega in Friesland, waar mijn broer en zus zijn geboren. Op m'n zesde werd het Wijhe in Overijssel en op m'n dertiende Merbeck-Wegberg, veertig kilometer bij Roermond over de grens. Daar werd mijn vader, beroepsofficier, op de Navo-basis gestationeerd. Ik zat op school in Roermond en werd daar elke dag naartoe gebracht met een militaire bus. Op m'n achttiende vertrokken we weer, nu naar Doornspijk, tussen Nunspeet en Elburg. Dus ja, we zijn nogal wat verhuisd. Steeds liet ik vriendjes achter en moest ik op school opnieuw beginnen, zeker in Roermond. Ik weet nog, ik stond in de schoolkantine en verstond helemaal niks van al het Limburgs om me heen. Toch voelde ik me nooit een buitenbeentje en lukte het me steeds om te integreren. Ik ben daar zelfstandiger van geworden en maak makkelijker contact. Ik raad dan ook elke student aan om een tijd uit je eigen omgeving te vertrekken.

Laatste gedichtenbundel. O god, ik denk *Domweg gelukkig in de Dapperstraat*, die ik als kind maar ook in de studententijd nog een keer heb gelezen. Dat is vrees ik m'n laatste gedichtenbundel. Ik ben meer van de romans, van de sciencefiction en historische verhalen, maar ook daar kom ik door de week niet aan toe. Als kind las ik alles wat los en vast zat, met *De brief voor de koning* als een van de favorieten. Ik hield van individuen die op avontuur gingen en in een onbekende wereld verzeild raakten. Ik heb dat zelf min of meer ervaren toen ik voor een afstudeerproject in Madrid zat, ik kende de stad niet, de taal niet, en moest alles zelf ontdekken.

Welke lichaamsdeel zou je het liefst vernieuwen? Haha, regeneratieve geneeskunde wordt maar al te vaak verkeerd

opgevat. Ehm, niets eigenlijk, ik bedoel, ik ben best tevreden met mezelf. Er mogen een paar kilo's af maar dat geldt voor de meeste mannen van mijn leeftijd.

De belangrijkste les van je vader. *Never say die*, nooit opgeven dus. Mijn vader was luitenant-kolonel bij de landmacht. Zijn motto komt niet elke dag bovendrijven, maar het zit wel in me. Ik heb daar zelf nog iets aan toegevoegd: wat er ook gebeurt, het komt altijd goed. Dat verhindert dat ik bij tegenslagen in een zwart gat val. Gewoon een kwestie van doorzetten en het komt goed. Het heeft ook nadelen. Soms ga ik nonchalant en gemakzuchtig met problemen om. Ik heb het overigens vooral over werk, over de wereld van het onderzoek die hartstikke competitief is. Zelf ben ik dat ook. Het is heerlijk om een grote *grant* binnen te halen. Ik heb de afgelopen jaren niets te klagen. Vorig jaar een miljoen en onlangs 900 duizend, beide van een internationaal diabetesfonds.

Pink Floyd of Guus Meeuwis? Pink Floyd. Ik ben niet zo van de Nederlandse muziek, meer van klassiek, jazz en modern, bands als Radiohead. Soms gaat de tv uit en luister ik naar muziek. Ook op de mountainbike, dan moet er tempo in zitten. Op m'n playlist staan Rage against the machine, Pearl Jam, maar ook Michael Jackson, heb ik laatst herontdekt. Goed hoor.

Iedere gek zijn gebrek. Vast wel. Ik ben nogal eigenwijs. Tegen alle adviezen in doe ik het dan toch op mijn manier. Later blijkt soms dat het allemaal niet zo handig was. Het duurt even maar uiteindelijk geef ik het toe. Als een en ander zich in huiselijke kring afspeelt, kom ik daar niet onderuit. Mijn vriendin is veel slimmer dan ik. Ze werkt ook hier bij MERLN en doet stamcelonderzoek. Ze is de enige die mij onder de duim kan houden. We hebben elkaar ontmoet op een congres in Spanje. Behalve eigenwijs ben ik rechtlijnig, principieel. Mensen weten wat ze aan

me hebben. Als een vriend om 4.00 uur 's nachts ergens is gestrand met de auto, dan ga ik 'm ophalen. Of ik dat ook van anderen verwacht? Liefst wel, maar ik weet ook dat dat niet realistisch is.

Een brief of een tweet? Tweeten doe ik niet, dus wordt het al snel een brief. Ik ben geen liefhebber van social media. Ik heb geen behoefte om anderen op de hoogte te houden van mijn dagelijks leven. Zo interessant is het niet. Sommigen zullen nu boos worden, maar ik vind het vaak aandachttrekkerij. Wel kan ik me voorstellen dat je als onderzoeker een blog schrijft over de laatste ontwikkelingen op je vakgebied.

In de teletijdmachine reis ik naar... Niet naar het verleden maar de toekomst. Ik zou willen weten wat er van regeneratieve geneeskunde terecht komt over, zeg, veertig jaar. Komen de beloften uit van behandelingen die het lichaam aanzetten tot zelfherstel? Vaak gaat het om een combinatie van een implantaat en celtherapie, ook in mijn eigen onderzoek naar diabetes type 1. Een implantaat van lichaamseigen stamcellen moet de insulinespuit vervangen. Gaat dat lukken?

Wat kunnen anderen van jou leren? Dat je veel kunt bereiken, als je het echt wilt. Ik ben van de havo naar het hoger beroepsonderwijs gegaan, eerst de analistenopleiding in Breda, toen zoölogie in Utrecht, daarna biologie op de universiteit en een promotieonderzoek. Ik wist al vroeg dat ik wilde promoveren en dat is mede gelukt door de kansen te grijpen als ze zich voordoen. En wees niet te beroerd om iets extra's te doen. Als je op het laatste moment wordt gevraagd om een tweedaags symposium op te zetten, dan doe dat. Je weet nooit wat eruit komt en wie je ontmoet.

Student protesteert tegen het delen van zijn persoonsgegevens

De UM verstrekt persoonsgegevens van studenten aan externe partijen als Flycatcher en Studiekeuze 123. Mag dat? En zo ja, waarom worden studenten daarover niet geïnformeerd en om toestemming gevraagd? FHML-student Patrick Pilipiec heeft inzage in de universitaire stukken gevraagd op grond van de Wet bescherming persoonsgegevens.

Pilipiec snapt dat hij als student zijn personalia moet opgeven, maar "niet om in de databases van marketeers te eindigen. Ik kan me niet herinneren dat ik de UM toestemming heb gegeven om mijn persoonsgegevens aan derden te verstrekken. Niet alleen e-mailadressen maar ook voorletters, voor- en achternaam, opleiding, studiejaar, naam van de onderwijsinstelling worden extern gedeeld."

De FHML-student doelt op partijen als Flycatcher (dat tevredenheidsonderzoeken aan de UM uitvoert), Studiekeuze 123 (die de Nationale Studenten Enquête rondstuurt), en op marktonderzoeksbureau GfK. "Dat bureau voert de stu-

dentenenquête uit en valt onder een Duits bedrijf, wat kan betekenen dat de persoonlijke informatie volgens andere wet- en regelgeving wordt verwerkt en opgeslagen."

Met een beroep op de Wet bescherming persoonsgegevens heeft Pilipiec een brief gestuurd naar het college van bestuur. Hij verzoekt om een overzicht van de persoonsgegevens en van de organisaties waarmee de UM deze data deelt. Bovendien dienen de betreffende organisaties deze data van Pilipiec per direct te schrappen. De UM is verplicht om binnen vier weken op dit inzageverzoek te reageren.

De kwestie kwam ook in de rondvraag van de jongste U-raadsvergadering ter sprake, het college van bestuur liet daar weten dat het een reactie voorbereidt. Eerder al had security officer Bart van den Heuvel, tevens functionaris gegevensbescherming, in een e-mail aan Pilipiec uitgelegd dat de UM zogenoemde "bewerkerovereenkomsten" sluit met externe partijen. "Daarin is vastgelegd dat de e-mailadressen alleen voor het door de UM bepaalde doel mogen worden gebruikt en

zeker niet voor commerciële doeleinden."

Gebeurt dat wel, zegt hij later aan de telefoon, dan is dat contractbreuk. "Daar staan hoge boetes op. We hebben geen enkel bewijs van misbruik van de gegevens. Ik heb Pilipiec naar bewijzen gevraagd maar ik heb daar niets meer op gehoord."

Pilipiec: "Ik heb nooit beweerd dat er sprake is van misbruik. Wat deze organisaties precies met mijn gegevens doen, kan ik vanaf mijn stoel natuurlijk niet beoordelen. Dat is deels de reden dat ik bezwaar maak." De masterstudent (Work, Health and Career) vraagt zich ook af of de UM geld krijgt voor het delen van de data.

Dat is niet het geval, zegt Van den Heuvel. "Integendeel, voor de enquêtes moeten we betalen. Ze zijn nu eenmaal belangrijk omdat ze bijdragen aan de kwaliteit van het onderwijs. Om toestemming zal de UM studenten niet vragen, dat hoeft wettelijk ook niet. Wel overwegen we om studenten op voorhand beter te informeren over de e-mails die ze kunnen verwachten."

Maurice Timmermans

DJ's tijdens Inkom

Lyrics van Nirvana die als een sausje over de muziek van de Final Countdown worden gegoten. Dat soort mash-ups kunnen de nieuwe eerstejaars verwachten als Daredevils speelt tijdens de opening van de Inkom op de Markt.

Ze zijn een van de weinige bands die van 21 tot en met 25 augustus naar Maastricht komen. Op de Inkom-feesten zijn het vooral DJ's die voor de muziek zorgen. Freddy Moreira komt maandag naar de Markt, Funky Risotto naar het festival op dinsdag. 's Avonds staat dan Lucas&Steve in het MECC. De introductieweek wordt afgesloten met de Maastrichtse coverband Dubbel Fout en DJ-duo Bassjacks. Vooral die laatste naam kreeg de handen op elkaar bij de Pré-Inkom borrel afgelopen maandag in het Kruithuis waar de artiesten bekend gemaakt werden. Opvallende afwezige in de line-up is dialectzanger Fabrizio, die sinds 2010 vrijwel ieder jaar op de Markt te vinden was. De Werkgroep Inkom heeft ook een paar kleine veranderingen aangebracht in het programma. Zo is er nu naast het Sports Event een extra workout voor vroege vogels in het UM Sportcentrum (op woensdag en vrijdag). Ook is CultiFest, het culturele festival, verplaatst van het Stadspark naar het Bonnefantenmuseum. Daar zal een podium komen te staan aan het water en kunnen bezoekers in het museum zelf kennis maken met wat Limburg en Maastricht op cultureel gebied te bieden heeft.

CF

Roeien om het hardst



Traditiegetrouw binden de Maastrichtse disputeren in juni de strijd met elkaar aan op het water. Afgelopen zaterdag roeiden 29 disputeren (19 dames, 10 heren) om het hardst tijdens

de Disputerenroeidag van studentenroeivereniging Saurus. Ze werden in de voorafgaande weken voorbereid op hun 300 meter-race op de Zuid-Willemsvaart door coaches van Saurus.

Circumflex-damesdispuut Persephone ging er bij de dames met de winst vandoor, bij de heren was dat onafhankelijk dispuut T.S.G.

Foto: Fred Berghmans

Censuur bij UK

Handen af van de persvrijheid, zeggen studenten en promovendi tegen hogescholen en universiteiten. Dit naar aanleiding van een artikel in de Volkskrant, waarin een redacteur van de Groningse Universiteitskrant (UK) een boekje opendoet over censuur. Onder druk van het universiteitsbestuur zou hoofdredacteur Rob Siebelink kritische berichten afzwakken over onder meer ontgroeningen bij studentencorps Vindicat. Dat is een kwalijke zaak, stellen studentenorganisaties ISO en LSVb en het Promovendi Netwerk Nederland (PNN). "We hebben het hier niet over de buurtkrant die verslag doet van de winnaar van de kleurplaatwedstrijd", zegt PNN-voorzitter Rolf van Wegberg. Hij wijst op belangrijke beslissingen die universiteiten nemen, zoals de arbeidsvoorwaarden van promovendi, de toelating van studenten en miljoeneninvesteringen in een buitenlandse vestiging.

"Er is niks gecensureerd en niks tegengehouden", zei Siebelink eerder tegen het Dagblad van het Noorden. "Wel heb ik een paar keer ingegrepen in een verhaal omdat het in mijn ogen geen goeie journalistiek was."

HOP

Stil keek ze voor zich uit, breekbaar en moe, haar mobieltje oplichtend in haar rechterhand. Net terug van het afsluitende feest, de allerlaatste schooldag die de overgang van middelbaar naar universitair onderwijs markeerde, de eindexamens kwamen eraan. "615, dat is niet goed, toch?", zei ze zacht. "Al mijn vrienden staan zo hoog", zei ze terwijl ze naar het oplichtende scherm keek waarop de berichten binnenstroomden. "Ik heb net ook op de site gekeken", zei ik. "En ik dacht dat ik het goed had gedaan", mompelde ze. Ze zei lange tijd niets, brak geruisloos. Ik voelde een machteloos onbegrip opkomen over de timing, de zichtbare effecten op haar zelfvertrouwen door deze afwijzing. Decentrale selectie voor numerus fixusstudies. Op de site van de rijksoverheid valt de argumentatie te lezen. "De juiste student op de juiste plek. Er wordt ook gekeken naar eerdere onderwijsprestaties, persoonlijkheidskenmerken en motivatie van de aspirant-student. Bij de centrale loting golden alleen de eindexamencij-

Afgewezen na decentrale selectie

fers als criterium." Maar zijn we dan zo goed in staat te selecteren, weten we wat de professional van de toekomst moet kunnen, is het percentage studenten dat de eindstreep van de studie haalt voldoende argument, kent een 18-jarige al haar talenten, interesses en kwaliteiten, moet studeren niet onderdeel zijn van persoonlijke ontdekking en ontwikkeling, en waar is de ruimte voor de laatbloeiers? Want uiteindelijk wordt een groot deel van de universitair geschoolden nooit datgene waarvoor ze zijn opgeleid.

Numerus fixusstudies zijn kostbaar en leveren kwaliteit door intensieve kleinschaligheid. Er is alleen plaats voor gemotiveerde studenten, want uitval heeft negatieve financiële consequenties voor betrokken student en het onderwijsinstuut. Onderzoek suggereert dat door decentrale

selectiecriteria, opgesteld door de opleiding zelf, het percentage studenten dat de studie succesvol afrondt, stijgt.

Mijn grootste zorg zit bij hetgeen we doen: selecteren. Als je precies weet wat de toekomst brengt, dan kun je veilig selecteren op bepaalde kwaliteiten. Daarmee krijg je dus ook nadrukkelijk sommige kwaliteiten niet. Maar kennen wij de toekomst? De halfwaardetijd van kennis wordt steeds korter. Gewilde functies van nu bestonden tien jaar geleden misschien niet eens. Moet je dan niet inzetten op diversiteit, vooral niet te hard selecteren? Mijn ervaring is dat motivatie de grootste succesfactor is. Het afgeronde niveau van de middelbare school zou voldoende moeten zeggen over de cognitieve kracht. Selectie op motivatie is nauwelijks discriminerend; aspirant-studenten



voor een numerus-fixusstudie zijn vaak erg gemotiveerd. Om diversiteit te garanderen is een gewogen loting dan veruit de meest toekomst-veilige en individu-acceptabele oplossing.

Marc Spaanderman, hoogleraar verloskunde

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Myth Busters

Myth: If children listen to Mozart, they become smarter

Photo: Joey Roberts

“The effect is small – if it can be proven at all – and it doesn’t last longer than half an hour”

Available online at amazon.com: A Baby Einstein playpen with music by Mozart and Bach, a ‘self-discovery mobile’ to hang above the crib, with classical melodies and *Baby 2 Be*, a CD especially for unborn children, to listen to from the womb. The idea behind this merchandise is that children become smarter if they listen to classical music.

It all started with an article from 1993, says Michelle Moerel, researcher at the Maastricht Centre for Systems Biology (MaCSBio) and the Faculty of Psychology and Neuroscience. “With an IQ test, scientists studied the spatial skills of 36 students – so not children. The test subjects completed the test three times. Beforehand, they listened to Mozart, relaxing music, or nothing. It turned out that when they had just heard classical music, they scored 8-9 IQ points higher in the test. But the researchers themselves said that this is only for a short term. The effect had disappeared after fifteen minutes.” This nuance disappeared in the media coverage. The students became children and instead of people talking about spatial skill, it was suddenly about intelligence in general. “It was picked up everywhere, but completely taken out of context.” Many attempts were made to replicate the research, with varying results. “Some studies found nothing, others only a minor effect. And

if anything came out of it at all, it never lasted longer than half an hour. For that matter, it didn’t make any difference whether they listened to classical music or something else. Pearl Jam turned out to work just as well. As long as it is complex music, a simple relaxing melody is not enough.” If you want your children to become smarter, Moerel recommends that you get them to play an instrument. “In that case, at least they are learning something, which is always good for your brain.”

Whether there is a link between intelligence and music, is hard to say. “We don’t know enough about it. I myself do fundamental research into how sounds are received by the brain. As soon as a sound enters the ear, it is split up into sound aspects like pitches and volume. These go to different auditory areas in the brain. Then the aspects are analysed and come back together. You can recognise and interpret sound by using

sounds from your memory.”

Attention also seems to be important when processing sound. “We see that when people focus on speech, they can also hear that better. When they try to hear a single instrument in an orchestra, they can hear that better. This is the same for everyone. It would be interesting to look at professional musicians or people with perfect hearing. Does something different happen to them?”

Moerel’s research focuses on healthy test subjects. “Sometimes, people ask why I don’t look into loss of hearing, but we don’t understand yet how a healthy ear works. Finding that out would contribute towards a solution for those who are hard of hearing.”

Cleo Freriks

Michelle Moerel has been nominated for the New Scientist Wetenschapstalent 2017. Together with four other finalists, she will present her research to the audience and a panel of judges, in the Kleine Komedie in Amsterdam on Thursday 22 June. The winner will receive a prize on the same evening from the hands of Noble Prize Winner Ben Feringa.

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

**Moments**

A couple of months ago I happened to watch a video clip from 1976 of the Australian hard rock band AC/DC. The video was about a street live performance of the song “It’s a long way to the top (if you wanna rock n’ roll)”, featuring on their second studio album. A great song by the way. The performance starts with only a few people standing in front of the band and listening, and the crowd eventually grows bigger and bigger with the song. I was sitting at my desk, relaxing and enjoying the video, and little by little I had this feeling that there was something strange with it. At first, I could not quite understand what it was about, and finally I realized it. There were smartphones in no hands, not even digital cameras. All people there were totally focused on what they were experiencing in that exact moment. No one trying to record the performance of the band. No one distracted by trying to capture the moment with any digital aid, only with their minds and hearts. No one trying to be the first one to share this experience on social media, not even for the altruistic pleasure of sharing something beautiful, but probably for the only purpose of being the first, and with the hope of having as many people as possible watching it, putting a tag, like, or whatever, and give them some recognition. All people were simply watching and listening just for the sake of doing so, and enjoy an experience right at the moment it was actually happening. A wonderful, unique moment. And then I think about the overload of social media we are facing nowadays. I think that keeping up with Facebook, Instagram, Twitter, Whatsapp, and whatsoever, must be a full time job (and not even a nine to five job!). And I wonder whether after all this, there is still time left for feelings and emotions. I think that if beautiful moments sometimes feel so ephemeral, it’s also to give me a chance to understand that I should simply make the best out of them. Once they are gone, there is no digital platform which can rock them back.

Pietro Bonizzi, Assistant Professor at Data Science and Knowledge Engineering

Ten Dutch universities in Top 200

UM drops to place 200 on the QS World University Ranking

Maastricht University has plummeted 27 places on the QS World University Ranking, which was published today. The UM is now in place 200.

Almost all Dutch universities have dropped places, except for Delft and Eindhoven University of Technology. Delft goes up from 62 to 54 and takes over the leading position from the UvA in Amsterdam (now in 58th place), Eindhoven went from 121 to 104. This still leaves ten Dutch universities (against twelve last year) in the Top 200 and that appears to be a good score. Only Germany (12), the United Kingdom (28) and the United States (47) do better. Tilburg (in place 357), Nijmegen (204) and the VU Amsterdam (218) are excluded from the Top 200.

The QS World University Ranking assesses universities on the basis of six categories, including academic reputation (with 40 per cent, this carries the most weight), its reputation among national and international employers (counts for 10 per cent), citation score per faculty, and the degree of internationalisation (10 per cent). The great emphasis on reputation may be to a disadvantage for Dutch universities, certainly now that the opinion of employers abroad counts just as much as that of employers in the university's own country: in the past, the latter had more



Illustration: ThinkStock

weight (70 rather than 50 per cent) and this was an advantage to an international university like the UM. In the category of employer reputation, the UM drops from place 166 to 329.

Wageningen, for example, is number 1 in the agricultural domain, while the university only takes 124th place in the world. The academic

reputation and its reputation among employers are not very high.

In comparison, the Times Higher Education ranking (eight Dutch universities in the top hundred), a university's reputation counts for one third. In the Shanghai Ranking (three Dutch universities in the top one-hundred), the

number of Nobel Prizes among employees and graduates is taken into consideration, but not the reputation.

The top three places in the QS ranking, just like in 2016, go to MIT (Massachusetts Institute of Technology), Stanford and Harvard.

RJ/HOP

University Council students: "HP's role in Israel needs to be investigated"

Students from the University Council expect the Executive Board to carry out an investigation into the role of IT manufacturer HP in Israel and the occupied territory. The Board will receive a letter on this the matter in the next few days, says Thomas Vaessen from Novum.

The action is a result of attempts by the Maastricht branch of Students for Justice in Palestine (SJP) to persuade Maastricht University to implement a boycott of Hewlett-Packard, using the argument that HP contributes to the violation of human rights in the region. HP is said to have supplied equipment to the Israeli armed forces and to be

active in the occupied territories.

A delegation of three students from the University Council met with a number of representatives from SJP over a month ago. It was made clear to them that for the University Council to support a boycott of HP, more research would be required. Vaessen: "The SJP has provided a lot of documentation from all kinds of NGOs, but these may be biased. The Board's answer to the SJP, on the other hand, referred to the HP website and the company's corporate social responsibility. That is not enough either."

During the University Council meeting last week, rector Rianne Letschert gave a short report of a

talk between the Executive Board and SJP on 10 May. It was an "open dialogue," she said, in which the Board offered to allow SJP, together with the team from the *Ambassador Lectures*, to organise a series of lectures on the Israeli-Palestine conflict in the autumn. Furthermore, SJP will be registered at the Student Services Centre as an official student organisation; the young SJP did not have that status yet.

The meeting between the Board and SJP had already been arranged previously, but took place after the incident concerning 4 May. SJP had planned a lecture in the Faculty of Law building on that date. This was cancelled by the dean and

the Board at the last minute, as it was felt that the date, the day of the national commemoration of the dead, was an unfortunate choice. University Council member Thomas Vaessen is full of praise for the constructive attitude of the Executive Board towards SJP, but denounces this specific decision. As far as he is concerned, the lecture by the Jewish dissident should have been allowed to continue on 4 May, but this was his personal statement and not on behalf of Novum. "In particular, because they had also planned the two minutes of silence. That was an important signal."

Wammes Bos

Struggling with barbecues and drinks

The sun is shining, the sidewalk cafes are calling out to you, and the aromas of barbecues fills the streets. But when exams need to be passed and essays are to be written, you lose out on all that. How to remain productive when surrounded by so much temptation? Within the framework of **World Productivity Day on 22 June**, *Observant* asked the hard workers at the University Library and drew up a top 5 of tips.

1. Take regular breaks. Whether it is for fresh air, a sugary snack, a cup of coffee or just a chat, all students agree that regularly walking away from your study books is essential. "I can't get through the day without coffee. Anyway, I get my best ideas when I'm on the loo."

2. Avoid social media. It is not so much the distraction of Instagram, WhatsApp and Facebook that is detrimental to your concentration, it is the jealousy that they cause. "Some of my friends have already finished. They are now all sitting around drinking beer, that really sucks."



Illustration: Simone Golob

3. Reward yourself. One person treats himself to a bar of chocolate and a film, the other to a night on the town. Having something fun to look forward to, helps you to keep working now. "Sometimes, I plan a reward before the deadline, but then I need to be finished sooner in order to be able to go."

4. Put things into perspective. "When I really start to lose the plot and think that I will never manage, I always remind myself that in a couple of days' time, it will be over, whatever the outcome. Whether I have done really badly or really well, I will at least be finished."

5. Divide a large task into small steps. Being able to regularly tick off something on your to-do list does wonders for your motivation. "I always put something on the list that I have already completed. Very childish, but it is so good to start off with something already ticked off."

CF

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Latest news on

www.observantonline.nl
Become member of [facebook.com/ObservantUM](https://www.facebook.com/ObservantUM)

Guess who's coming to dinner

“We are regarded as miserly, but we aren't”



As an *Observant* journalist, you are allowed to pull up a chair in this series. But please note that the idea is not to join in the meal – something that the students always find very awkward; they feel inhospitable and insist that we *at least* try the dessert. And this time, it is no trial at all: first-year student Lenah Kampmeijer retrieved a heavenly ristretto cheesecake à la Coffeelovers from the refrigerator.

Pulling up a chair at the table means that you can unashamedly observe the conversation and the surroundings, like a fly on the wall. What is hanging on the wall? What does the bed look like? Are there any funny photos, souvenirs, or other peculiarities to discover? Sometimes there are, such as a poster of a female nude (in a man's room) and three lavishly coloured plaster cast phalluses on top of a cupboard (in a woman's home). To be clear: not in this student house. At Wieke van der Linden's, on the corner of the Volksplein, the greenish-yellow retro-flower staircase coverings catch the eye. “Almost everyone comments on it, it really is quite conspicuous,” Van der Linden laughs. “It is from the days when the previous owner lived here.” Just like the two gas heaters with slate mantelpiece. “My mother did want me to hang up carbon monoxide detectors.”

Professor Wendy Smits is looking straight at a painting in the make. Underneath, a basket with paint and paintbrushes. The outline of two female bodies has been completed. Unfortunately, the art is not discussed. Maybe Smits didn't notice it. But neither the artist nor her fellow sorority members bring up the topic. *Observant* feels that it is special, because how unusual can it get: a Dutch student of International Business who paints in her spare time.

The starter is served on a ‘Boerenbont’ (typically Dutch design) plate; it is tomatoes, mozzarella and basil. Who is Smits (professor occupying the endowed chair of Labour Market Flexibility) and what does she do at the university (one day,

research). “Labour Market Flexibility is very topical,” says Smits. “Why are businesses offering more and more flexible contracts? Which businesses are doing so? What does that mean for their employees? My chair is funded by Statistics Netherlands, my regular employer. We want more in depth research, and the university is eminently suited to that purpose.”

As a child, Smits wanted to become a chef. And later on, a foreign aid worker. “I used to have a rather idealistic view of the world, but I thought it would be good to help people.” The study of Cultural Anthropology was considered, but when her father warned her that she would end up in a museum, she chose Econometrics in Amsterdam. That gives the girls an idea. “Why don't we, as sorority members, make a short video in which each of us says where we think we will be in five or ten years' time? Then, in 2030, we see if we were in any way close,” medical student Noël van de Kerkhof laughs. That will be a difficult one for Lenah Kampmeijer. Last year, she started European Law School, stopped halfway through the year, is now doing a course in Arabic and will start Biotechnical Sciences in September, hoping to be selected for a place at Medicine the year after. Kampmeijer's whole family studied in Maastricht. “We are a KoKo family,” she laughs. “My mother and father met each other at the association, my brother and sister were also members.” When she

*
Wendy Smits

47

professor occupying the endowed chair of Labour Market Flexibility * married, son (18), two daughters (15 and 12) * lives in Kanne

*
Noël van de Kerkhof

21

third-year student of Medicine * vice chairperson of Dârfinkar, KoKo

*
Lenah Kampmeijer

20

first-year student (quit European Law School, starts Bio-technical Sciences in September) * member

*
Wieke van der Linden

21

second-year student of International Business * member

was fourteen, she moved with her parents to Nevers in the south of Burgundy. “My father taught himself French. It is not perfect, sometimes he says things and I think: ‘Dad, that doesn't make much sense,’ but he gets away with it and he isn't bothered.” It took some getting used to for daughter Kampmeijer, both the French language and the long days she spent in secondary school. “I often didn't get back home until six o'clock.” Smits' son, who is eighteen, has just finished his final exams. “He is already in the holiday mood, sleeping in a lot, you know how that goes.” Certainly, and the *day* that

you receive the phone call with a *go* or *no go* is stamped in everybody's memory. Van de Kerkhof, grins: “I was sitting there all alone. Dad was a baker, so he wasn't there, and mom refused to take a whole day off work.”

The file of Pangas catfish is carefully removed from the aluminium foil; alongside it is a courgette, filled with pieces of mushroom and bell peppers. “This is more luxurious than what we normally eat. I can never be bothered to wait that long on the oven,” says Van de Kerkhof. “We are regarded as a miserly sorority, but we aren't,” Van der Linden laughs. Two girls cook every Wednesday evening, for the whole group (of the twenty members, thirteen are active because of traineeships or internships). They are not allowed to spend more than 2.25 euro per person on food and 1.25 euro for the activity that follows. Van der

Linden: “Some people wonder what you can cook for that amount, but if you are creative and buy your shopping in the right place, then you can eat really well on such a budget.”

The students inquire whether Smits' son, who will embark on the Maastricht Science Programme in September, will take up digs and if he plans on joining an association. “He will stay at home for the moment. We live in Kanne. He may become a member of the sailing club. I myself was never a member of a student association. I was rather serious.”

The Maastricht Syndrome is mentioned. “The what?” Smits asks. “It is in the online Urban Dictionary,” says Van der Linden. In short: sexual frustration among women because there are fewer men studying in Maastricht. Van de Kerkhof, laughing: “Quite a few girls are unwantedly single.” The handsome guys are taken and “there is nothing left for us,” Kampmeijer reacts. “Prepare your son for that.” There will not be a lack of bed partners. But mother Smits probably doesn't want to hear that.

Wendy Degens

QUALITY OF THE FOOD

★★★★★

“The girls went all out. The food was really good and healthy into the bargain, with a delicious cheesecake for afters.”

CLEANLINESS

★★★★★

HOSPITALITY

★★★★★

Score (maximum of five stars), given by professor Smits



Nederlandse versie op www.observantonline.nl



Professor Wendy Smits shares a meal with KoKo's sorority Dârfinkar, from left to right: Noël van de Kerkhof, Wieke van der Linden, Wendy Smits, Lenah Kampmeijer Photo: Loraine Bodewes



Photos: EdLab

Third Teach-meet Edlab about assessing student participation

“If you want students to behave like adults you should treat them like adults”

Is it a good idea to assess student participation in tutorials? Some believe in it, others argue passionately against it, or will see it as a necessary evil, said Mark Vluggen, associate professor at the School of Business and Economics, in his pitch. And that was exactly what happened during the well-attended third UM teach-meet organized by the Edlab, last Thursday.

PowerPoints were forbidden, five speakers expressed their vision in an informal atmosphere (with snacks, drinks and standing tables). **Josje Weusten** from the Faculty of Arts and Social Sciences set the ball rolling with the critical question: “Should we be assessing student participation at all? What do we want to achieve by doing so? More active participation in the tutorial group?” Then this is not the best strategy, she continues. “You are giving students the implicit message that they have to participate, because they are being assessed. This could lead to calculating behaviour, which completely defies the university’s objective of training students to be critical, independent and involved thinkers who can work in a team.” Besides, you create an “unsafe learning environment” in which students compete with each other (who gets to speak?), instead of working together, and also one in which “students don’t dare to say something wrong”. Last but not least, Weusten pointed out that this “one size fits all solution” ignores the many different reasons why a student doesn’t speak or speaks very little. “Assessment of participation may veil causes not attributable to the students, including poor teaching practices or teaching design.”

How should we go about it then? Talk to the student, ask (after the lesson) why he doesn’t participate (“for example: a first-year student had problems participating because of shyness and stuttering. Together, we drew up a plan”), show your vulnerability as a tutor, and be courageous enough to adapt your teaching. As an example, she mentions an introductory course on Cultural Studies, in which students became acquainted with the French Humanist Photography that emerged in Paris in the 1950s, and certain sociological theories of art movements. When the

discussions remained tepid, Weusten and her colleagues approached it from a completely different angle: “We changed the way in which students were to report their findings: we divided them into subgroups and asked them to make a picture that could be considered an example of French Humanist Photography.” It worked; the presentations became livelier, as did the discussions. “The fun that they had working on the assignment could be seen on their faces.”

Peter Vermeer from University College Maastricht pitched into it even more fiercely, but with a dose of humour: “Dealing with a controlling teacher who doesn’t trust you, is killing. It’s bankrupting PBL.” Students will no longer see the tutor as a teacher, but as “a despot whose only desire is to wall up their students until the only thing they see is the participating grading criteria.” They become more dependent on their tutor, Vermeer argued, instead of trusting their own creativity and capacity to think. They lose the autonomy over their own learning process, with the associated consequences: “No one will step outside the proverbial box or go the extra mile for a task.” And the tutor will spend a lot of his time filling in forms instead of communicating with his tutorial group. “Teaching becomes a chore and is no longer a sharing of enthusiasm and knowledge with interested third parties.”

“What does it say about PBL that we need to talk about a measure like participation grading? I think it’s a symptom of PBL suffering from a disease.” The UM wants to train students to be independent, critical thinkers, who dare to take responsibility and who can solve problems. You won’t achieve that with participation grading, Vermeer emphasised. You will achieve that

with a good PBL environment and that is what is often lacking at the moment. “We need task construction skills, we need to train students in group work skills, in the roles that help groups move smoothly over difficult terrain. We need to demonstrate that the 7 steps are not the core of PBL but they are self-evident consequences of any attempt to work in a group in a productive way. If we manage this, we don’t need participation grades.” Only to end with “If you want them to behave like adults you should treat them like adults.”

The last of the five to speak was **Mark Vluggen** from SBE. Just like Catalina Goanta from the Law Faculty (Law students receive bonus points if they participate well), he sees the merits of participation grading. “It’s an incentive to promote the kind of class discussion that benefits all students. It promotes study behaviour; it allows us to tap into some aspects of academic performance that are not necessarily measured by exams. And it’s difficult to fake. There are fewer opportunities for academic dishonesty compared to written work.”

Vluggen also sees the disadvantages at SBE: grade inflation, or the constant pressure on teachers to increase participation grades, quite a bit of negotiation over e-mail, students who complain about subjectivity, the administrative burden for the tutor, students fighting for air time, and the potential risk that extrinsic motivations crowd

out intrinsic motivation over time. How to tackle these problems? Vluggen on intrinsic motivation: “Keep the weight of participation grades relatively low in order to avoid this.” Concerning the subjectivity of the assessment: “Embrace it. Tell them that the nature of performance feedback will always be subjective, also later on in their professional careers. Tell them that the grading of essays and a master’s thesis is subjective. But explain to



Josje Weusten



Peter Vermeer

the students what you consider to be important and instil a sense of procedural justice. In the first tutorial meeting, I highlight some aspects. Such as, listening and reacting to fellow students, showing an interest in what others have to say, and showing a willingness to try out ideas.”

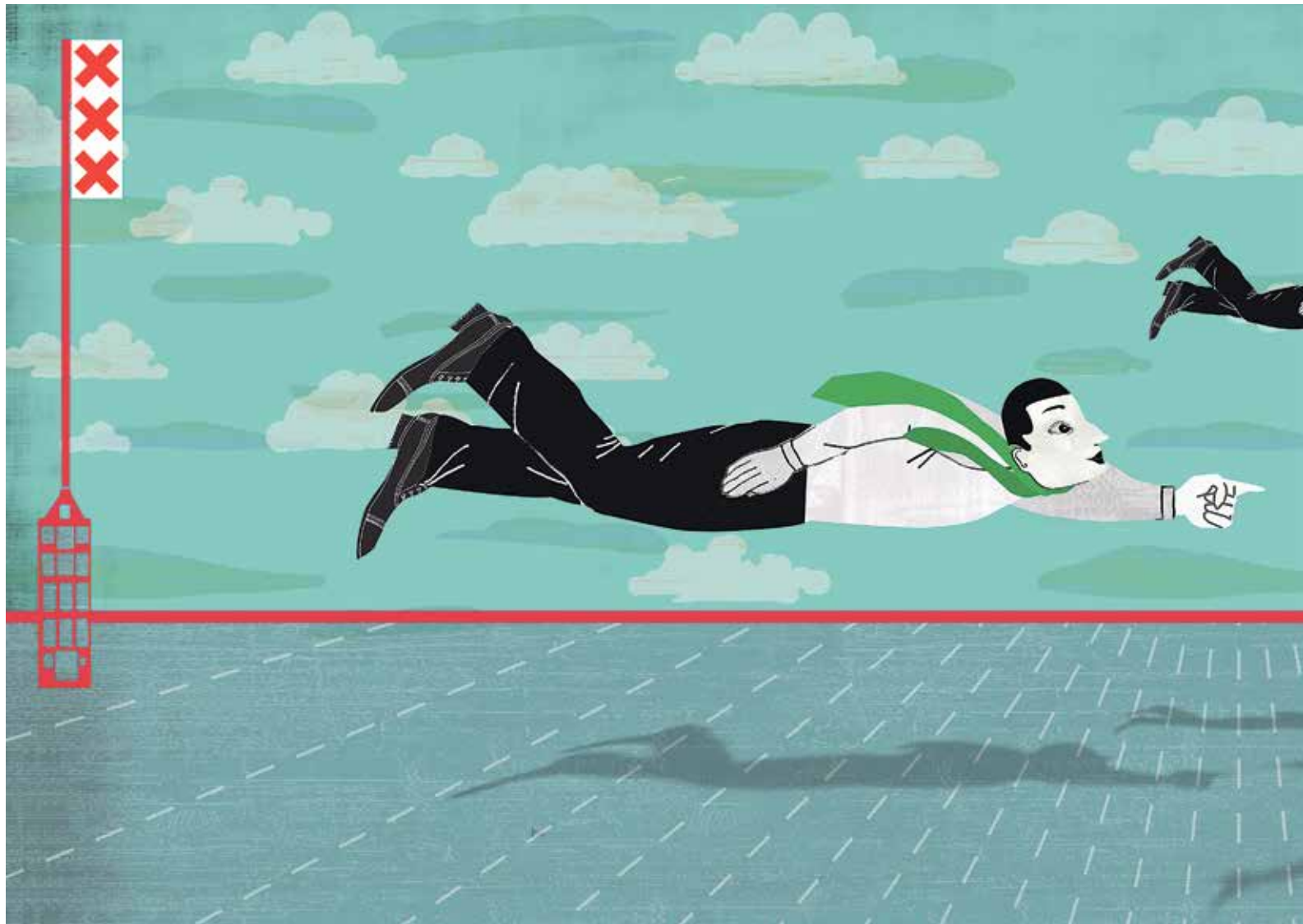
Afgestudeerden UM-juristen kere

Enkeltje M

Ze zijn tussen de 27 en 39, studeerden alle vier rechten in Maastricht, vertrokken naar het westen van Nederland voor een baan, keerden na een aantal jaren terug en begonnen een eigen kantoor. Is er sprake van een trend? Voor die constatering is het veel te vroeg, maar opvallend is het wel. Observant interviewde de vier juristen die allemaal kantoor houden in De WERKplaats aan de Sint Annalaan en vroeg naar het waarom van hun terugkeer.

Tekst: Riki Janssen

Illustratie: Simone Golob



“Ik vond Amsterdam-Zuid helemaal niks”



Erwin van de Glind (35) werkte tijdens zijn bachelor Nederlands recht en de masters handels- en ondernemingsrecht en strafrecht als wachtmeester bij de marechaussee (vaak op Schiphol). Zijn masters rondde hij in 2009 af.

Hij liep stage bij Boekel de Neree Advocaten op de Zuidas (“Ik moest veel uitzoeken, was een veredelde bibliothecaris en kreeg niet echt een indruk van de binnenkant van de rechtbank”) en daarna bij Boumans in Maastricht. “Ik vond Amsterdam-Zuid helemaal niks. Wat is er rechtvaardig aan dat je 300 of 400 euro per uur vraagt voor werk dat iedere advocaat moet kunnen? Als het gaat om specialistische zaken snap ik zo’n tarief. Bij Boumans leerde ik de sociale advocatuur kennen. Je kunt mensen uit de shit te helpen, je kunt een probleem niet oplossen maar wel draaglijk maken. Ik deed er voornamelijk strafzaken, want daar had ik

vanuit de marechaussee veel ervaring mee. De sfeer op dat kantoor was prettig, niet strak.” Hij ging er na zijn studie werken.

Vanaf april 2016 is hij eigen baas. “Het was spannend om de zekerheid van een vaste baan op te geven.” Hij ging dan ook niet over een nacht ijs, zocht alles vooraf uit, stelde een bedrijfsplan op en klopte daarmee aan bij een bank. Zijn specialisatie is strafrecht en vreemdelingen- en asielrecht. Als wachtmeester op Schiphol kwam hij asielzoekers en uitgeprocedeerde vreemdelingen tegen: “Ik heb veel uitzettingen gedaan, heb de hele wereld gezien. Nu sta ik asielzoekers bij. Nederland is heel streng voor hen, het asiel- en vreemdelingenrecht is heel politiek gedreven. Doet er een asielzoeker wat fout, dan straalt dat meteen af op de rest.”

Zijn standplaats Maastricht - ook hij heeft een kantoor in de WERKplaats aan de Sint Annalaan - bevalt hem goed. “Enige nadeel is dat ik vaak naar Ter Apel moet. Maar ach, ik woon dicht bij de snelweg en het station.” Zijn werkweken zijn lang, daar moet hij nog iets op vinden, want hij wil graag wat meer tijd voor zijn vrouw en kinderen.

Kiezen tussen de *big bad guy* en de *little good guy*

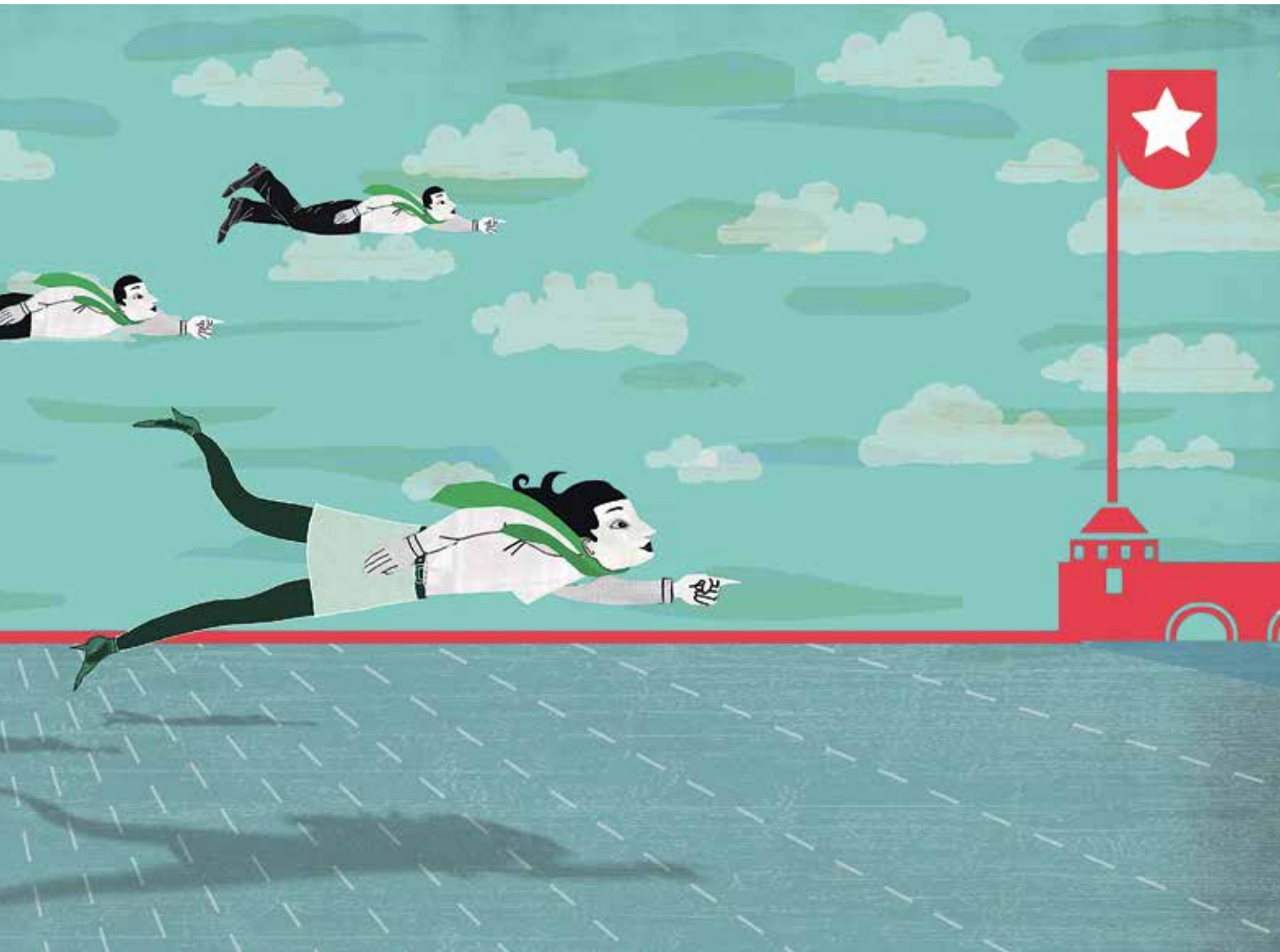


Hajko Saakjan (27) haalde in 2013 zijn masterdiploma Nederlands recht, was 3,5 jaar advocaat bij AKD, locatie Breda, en heeft sinds januari een eigen kantoor - Saakjan Advocatuur - in Maastricht. Saakjan, van Armeense afkomst en geboren in de voormalige Sovjet-Unie, verhuisde op zijn derde naar Nederland (Hengelo, Overijssel) en kwam vier jaar later in Maastricht terecht. “Ik was voorzitter van de faculteitsvereniging Ouranos en had veel contact met de grote (inter-) nationale kantoren, met kleinere kantoren kom je tijdens de studie en stages nauwelijks in aanraking. Die grote paaien je met golfclubs, businesscoursen, zeildagen en in house dagen. Ik kreeg van een van hen - AKD - een baan aangeboden. Ik was vereerd, het was crisis en dus zei ik ja.” Hij verhuisde naar Breda en verdiepte zich verder in het bestuursrecht en verbintenissenrecht. “Het was hard werken, ook ’s avonds en in de weekenden. Daar kwam nog de driejarige beroeps-

opleiding voor advocaten bij. Maar ik ben niet vies van aanpakken, ik heb tijdens mijn bestuursjaar voor Ouranos fulltime doorgestudeerd.” Gaandeweg ging hij zich vragen stellen: “Is dit nou waarom ik de advocatuur in wilde? Ik stond met collega’s grote bedrijven en gemeenten bij, het ging om miljoenen. Je verdedigde eerder David dan Goliath. Het was mijn taak om met juridische spitsvondigheden de tegenpartij, meer dan eens burgers, de mond te snoeren.” Zijn mentor van de beroepsopleiding, advocaat Ilonka Kamans, zag het vuur bij hem langzaam doven. Heb je het wel naar je zin, vroeg ze. Er is meer dan alleen commerciële kantoren, hield ze hem voor. “Ze zette me aan het denken. Wil ik voor de *big bad guy* opkomen of voor de *little good guy*? Ik ben haar steeds meer als voorbeeld gaan zien: begonnen bij het Openbaar Ministerie, overgestapt naar de advocatuur en uiteindelijk een eigen kantoor opgericht waar ze ook die *little good guy* bijstaat.” Het was wikken en wegen, maar uiteindelijk besloot hij de zekerheid van een “aardig salaris” te verruilen voor een sprong in het diepe en een hoop vrijheid. Maar dan wel in Maastricht. “Ik wilde een goede uitvalsbasis als kleine ondernemer, en dat werd de stad waar ik al een netwerk had opgebouwd en waar ik me het meest thuis voel.” Inmiddels kloppen er mensen van allerlei pluimage aan zijn deur aan de Sint Annalaan (“sommigen hebben hun dossier in een tas van de Action gestopt, anderen hebben moeite met het Nederlands”) en is hij terug bij datgene waar zijn studie rechten allemaal om begonnen was: “Het opnemen voor de zwakkeren in de samenleving.”

... na een baan in het westen terug

Maastricht



Tips voor studenten:

- Laat je niet alleen leiden door de golfclubs en zeilreizen van grote kantoren. Je kunt er veel leren, maar dat kan ook bij kleinere kantoren, en ook buiten de Randstad.
- Loop veel stages, desnoods onbetaald of zonder studiepunten, dan ontdek je wat bij je past. Doe wat je leuk vindt!
- Praat met mensen uit het veld. Er is een hoop schijn in deze wereld en die prik je tijdens die gesprekken wel door.

De lokroep van de Randstad

Afgelopen mei constateerde *NRC Handelsblad* in een artikel dat afgestudeerden massaal naar de Randstad trekken. Hierin kwam onder anderen het bestuur van de Maastrichtse studentenvereniging Circumflex aan het woord over hun toekomst. Voor zes van de zeven ligt die buiten Limburg, in de Randstad. Daar wonen en werken al meer academici, zijn meer banen en de lonen hoger, aldus een onderzoek dat *NRC* aanhaalt van CBS'er en bijzonder hoogleraar aan de UvA, Jan Latten. Maar in datzelfde artikel wordt de conclusie voor wat Limburg betreft meteen gerelativeerd door Frank Cörvers van ROA, het UM-onderzoeksinstituut voor onderwijs en de arbeidsmarkt. Het valt wel mee met de uittocht van academici uit Limburg, zegt hij. "Er trekken er net iets meer weg dan er binnenkomen." Maar het kan zo omslaan: "In de Randstad is veel congestie en als het er niet meer leefbaar is, gaan er meer mensen naar de rest van het land."

“Geen marmeren vloer en geen intakegesprek dat een maandsalaris kost”



Isabelle Daemen (39) haalde in 2002 het diploma Nederlands recht, vertrok naar een klein kantoor in de Randstad, kwam in 2009 terug naar het zuiden en ging werken bij Van Dijk c.s. advocaten. In 2014 richtte ze haar eigen kantoor op: Daemen Advocatuur & Mediation.

Ze was vast van plan om niet de advocatuur in te gaan, dat was niets voor haar. Een stage tijdens haar studie bij Advocatenkantoor Boels Zanders zou die overtuiging bevestigen. Het tegendeel bleek waar. "Het leek helemaal niet op al die series die je op tv ziet. En de meeste advocaten zijn niet bezig om zichzelf te profileren. Slechts een handjevol doet er alles aan om in the picture te komen in de media. Ik vond het leuk om mensen op een praktische manier te kunnen helpen." Ze koos na haar studie bewust voor een kantoor in het westen van het land. "Ik hoorde dat de mentaliteit daar

anders was, daar was ik benieuwd naar. En ik had zin in een grotere stad." Ze ging wonen in Den Haag en werken in het Westland bij Everts Vogelaar Spijker Advocaten. "Een klein laagdrempelig kantoor - dus geen marmeren vloeren en ook geen intakegesprek dat een maandsalaris kost - dat ervan uitgaat dat iedereen in een situatie terecht kan komen dat je een advocaat nodig hebt. Ik mocht alles doen, werd in het diepe gegooid en specialiseerde me in familie- en strafrecht."

Ze voelde zich thuis in Den Haag, maar toen zes jaar later de kinderwens van Daemen en haar toenmalige partner ("een Hollander") serieus werd, gingen ze kijken naar andere woonruimte. Niet in de stad, liever in een dorp. Het werd uiteindelijk het Limburgse Heuvelland dat ze allebei goed kenden door de vakanties in het zomerhuisje van zijn ouders. "Minder drukte, minder files, landelijk, goede kwaliteit van leven." Ze startte bij Van Dijk c.s. Advocaten in Maastricht, "heel afwisselend, ben alles gaan doen, ook arbeidsrechtelijke zaken". Maar na vijf jaar, inmiddels een dochter rijker, besloot ze voor zichzelf te beginnen. "De vrijheid is heerlijk. En doordat ik mijn kantoor in De WERKplaats aan de Sint Annalaan heb (een kantorenpannd voor kleine ondernemers tegenover de rechtbank, red.), mis ik naaste collega's niet zo. Bovendien levert dat netwerk ook cliënten op. Ik had veel eerder voor mezelf moeten beginnen."

Het verschil tussen werken in het westen of hier? "Dat vind ik reuze meevallen. Er is eerder een verschil tussen de grote en kleinere kantoren. Misschien is de balie hier wat gemoedelijker, iedereen kent elkaar."

“Voor Maastrichtenaren ben ik *eine van us*”



Didier Voorjans (29) haalde zijn HEAO-diploma in Sittard en koos daarna voor een master recht, arbeid en gezondheid aan de UM. Hij werkte als interim professional bij Welten (standplaats Breda) voor diverse verzekeraars en banken. In 2015 begon hij parttime voor zichzelf en werd mede-eigenaar van RechtOp Juristen, standplaats Maastricht. Sinds 2017 is hij fulltime eigen baas. "Als ik vanuit het 'noorden' op de snelweg naar het 'zuiden' reed en bij Beek de eerste contouren van Maastricht zag, dacht ik iedere keer: dit is mijn stad. Ik ben een echte Maastrichtenaar, heb een Maastrichtse ziel en daar ben ik fier op. Mijn vriendin woont in Heerlen, maar als we gaan samenwonen wordt dat hopelijk in Maastricht. Het is gemoedelijker, heeft meer flair en is minder zakelijk. Ik ben heel direct en voel me hier erg op mijn gemak. In het 'noorden' is het meer ieder voor zich en is het minder sociaal.

Ik maak graag een praatje, dat miste ik daar. Net als mijn familie en vrienden."

De keuze voor een eigen bedrijf ging niet zonder slag of stoot. "Er is veel concurrentie in de juridische en financiële dienstverlening. Ik ben gespecialiseerd in arbeidsrecht, huurrecht en incasso en verdiep me nu in bewindvoering. Hoe maak je het verschil? Ik vind het belangrijk dat een klant zich op zijn gemak voelt, en dat er naar hem geluisterd wordt. Ik werk ook niet van acht tot vijf, maar 24/7. De mailtjes blijven binnenkomen, klanten willen graag snel antwoord, liefst binnen 24 uur, anders gaan ze naar iemand anders." Voorjans vermoedt dat de "gunfactor" voor hem in Maastricht groter is. "Voor Maastrichtenaren ben ik *eine van us*."

De vrijheid van het ondernemerschap staat hem aan, en als er "fouten worden gemaakt, dan ben ik verantwoordelijk. Gaan dingen goed, dan pluk ik daar de vruchten van. Dat is in loondienst wel eens anders. Ik kan nu focussen op kwaliteit, ook al kost dat meer tijd."

Foto's: archiefjuristen

“Ik wil best het boetekleed aantrekken, maar waarom moet ik me verweren tegen anonieme collega's?”

Vervolg van pagina 1

Ingewijden laten echter weten dat hun bezwaren, en van een aantal anderen in de capgroep, zich vooral richten tegen de bestuurlijke stijl van Heringa: als capgroepsvoorzitter zou hij te eigengereid zijn, besluiten nemen achter de rug van anderen om, te weinig geneigd tot overleg en compromissen. Heringa noemt dat een “eenzijdige en ook onjuiste” visie, maar heeft geen zin om er gedetailleerder op in te gaan. Hij is “moe van het gedoe, van het gezeur, ook mijn groep heeft er genoeg van”. Wel is hij “bereid het boetekleed aan te trekken. Er zit ruis op de lijn tussen ons drieën, dat is duidelijk, en daar heb ik vanzelfsprekend een aandeel in. Ik hoopte dingen zakelijk te kunnen oplossen, ik dacht: dan komt de rest vanzelf. Daar ben ik misschien te rationeel in. Wat ook meespeelt is dat ik inclusief het decanaat tien jaar uit de capgroep ben geweest; mensen kunnen het lastig vinden als je dan weer terug komt. En ik heb natuurlijk als decaan wel op tenen gestaan.”

Decaan Schneider kiest, uiteraard, geen partij in het conflict. Wel zegt ze dat de zwartepiet wat haar betreft niet exclusief bij Heringa ligt: “Ik ben soms geneigd hem te verdedigen.”

Vertrek

Afgelopen november - sinds het najaar is er nooit meer een maandelijks capgroepsvergadering gehouden - was de zaak zo ver uit de hand gelopen dat Schneider em. prof. sociale psychologie (en oud-decaan) Gerjo Kok vroeg een analyse van de toestand te maken en eventueel een bemiddelingspoging te doen. Kok wordt vaker door facultaire bestuurders te hulp geroepen bij dit soort kwesties. Zijn rapportage, een *quick scan* volgens Schneider, werd in april gevolgd door een wat uitgebreider onderzoek door oud UM-medewerker, tegenwoordig advocaat en bijzonder hoogleraar aan de Open Universiteit, Roel Mertens. Mertens was dit voorjaar tevens interimcapgroepsvoorzitter bij publiekrecht. Desgevraagd laten beide onderzoekers aan *Observant* weten geen toelichting te willen geven op hun werk. Decaan Schneider meldt dat beider conclusies met elkaar strookten: gezien de verstoorde verhoudingen zou een vertrek van Heringa met zijn hele sectie staatsrecht uit de capgroep publiekrecht de beste oplossing zijn. Schneider: “Niet Heringa alleen, dat zou niets oplossen, want in zijn sectie heeft hij veel steun.” Dat geluid wordt bevestigd door anderen in de capgroep, ook buiten de staatsrechtsectie.

Overigens wordt daar door sommigen schamper op gereageerd: kijk eens naar die groep van Heringa, die bestaat vooral uit promovendi, die zijn dus afhankelijk van de baas, klinkt het dan. Het maakt Heringa ronduit nijdig: “Ik vind dat buitengewoon storend. Denk je echt dat ik die mensen aan een lijntje heb? Geen sprake van. We kunnen bij staatsrecht heel goed met elkaar overweg.” Zijn grootste bezwaar is wel dat de



Saskia Klosse Foto: archief rechtenfaculteit



Jacobine van den Brink Foto: Loraine Bodewes

aantijgingen anoniem worden gedaan: medewerkers in de faculteit, ook hooggeplaatste, blijken er voor terug te schrikken om openlijk hun mening te geven, of zelfs maar informatie. Dat de kwestie überhaupt bij *Observant* belandde was bijvoorbeeld een gevolg van een anonieme brief. Ook de faculteitsraad kreeg een anoniem

schrijven. Heringa: “En dan moet ik me wel publiekelijk verantwoorden?”

De oud-decaan doet het met tegenzin, maar hij doet het wel.

Waarheen?

Waar kan de sectie staatsrecht heen? Verschillende opties hebben de revue gepasseerd, waaronder de capgroep Internationaal en Europees recht. En verder de capgroep ‘Grondslagen en methoden van het recht’, voorheen metajuridica. Die zou het worden, meldde Heringa een paar weken geleden aan zijn groep tijdens een etentje. Tevredenheid alom, rapporteert hij daarover. Of het niet vreemd is om de band met bestuursrecht te verbreken - *staats- en bestuursrecht* is een onverbreekbaar begrippenpaar - ten behoeve van een groep als ‘grondslagen’ waar minder inhoudelijke binding mee bestaat? Heringa: “Dat lijkt maar zo, sterker, we verzorgen samen met bestuursrecht twee vakken, maar met ‘grondslagen’ vier. Er zitten daar veel staatsrechtelijke onderdelen in.” Verder zegt Heringa dat het in eerste instantie om “een intermezzo gaat, om ervoor te zorgen dat de toestand niet onnodig escaleert. Hoe het over een paar jaar gaat weet ik niet, dan zijn dingen misschien veranderd en gaan we wellicht weer terug naar publiekrecht”. Maar het salomonsoordeel is nog altijd niet gevallen. Decaan Schneider laat weten dat ook een andere optie wordt onderzocht sinds ze begreep dat bij de ontvangende ‘grondslagen’-groep niet iedereen staat te juichen over de komst van Heringa cum suis.

Rapporten

Intussen heeft de zaak ook gevolgen op bestuurlijk niveau. Schneider heeft de faculteitsraad in de afgelopen periode slechts summiere informatie gegeven: zij gaat er vanuit dat het bestuur dit soort zaken kan afhandelen zonder dat instemming van de raad vereist is. Heringa geeft haar daarin gelijk: toen hij decaan was waren er problemen met de groep rechtspsychologie binnen de capgroep metajuridica. Hij plaatste de rechtspsychologen vervolgens bij strafrecht, “en dat is probleemloos verlopen. Zonder instemming aan de raad te vragen, zonder ophef, jullie hebben dat destijds kennelijk gemist, haha.”

Maar de huidige raad, althans het deel dat het personeel vertegenwoordigt, maakt bezwaar tegen de gang van zaken. Men beschouwt de overstap van een deel van een capgroep naar een andere als een formele reorganisatie en bijgevolg onderhevig aan het instemmingsrecht van de raad. Schneider bestrijdt dat, er zou hooguit sprake zijn van adviesrecht. Raadslid Anne

Pieter van der Mei (raadsvoorzitter Sjoerd Claessens wil niet meewerken aan dit artikel): “Wat het ook is, advies of instemming, dat willen we kunnen doen op basis van alle beschikbare informatie. Wij willen als raad de rapporten van Kok



Aalt Willem Heringa Foto: archief rechtenfaculteit

en Mertens inzien.”

Schneider weigert dat: zeker het rapport van Kok is gemaakt in strikte vertrouwelijkheid, “zelfs mijn medebestuurders hebben het niet gelezen. Aan de geïnterviewden is geheimhouding beloofd.” Mertens’ rapport is wel in het bestuur verspreid, maar ook dat wil ze niet aan de raad overhandigen. Wel is ze bereid de onderzoekers uit te nodigen voor een sessie met de raad, maar die vindt dat vooralsnog onvoldoende. Van der Mei: “Wanneer je onderzoekers opdracht geeft om een rapport te maken moet je hen erbij vertellen dat hun verhaal ook naar de raad zal moeten gaan. De vertrouwelijkheid is gegarandeerd, we kunnen in beslotenheid vergaderen, dan hebben we geheimhoudingsplicht. Ik zie kortom het bezwaar niet.”

De raad, zegt Van der Mei, heeft nu het gevoel met een kluitje in het riet te zijn gestuurd. Mede daarom heeft men zich al tot het college van bestuur gewend met een formele klacht over het faculteitsbestuur. Raadsvoorzitter Claessens heeft met het voltallige college gesproken. Van der Mei: “Wij wachten nu op een bericht.” Datzelfde geldt voor de decaan: ook zij wacht nog op een formele reactie van Hogerhand. Ze wil in ieder geval weer in gesprek met de raad, zegt ze. Maar tussen de regels door is duidelijk dat het college liefst snel een elegante oplossing verwacht, iets waar alle partijen mee kunnen leven. Wordt vervolgd.

Studentenbuurtbemiddelaars

“De klager wil dat het stopt, de student wil van het gezeur af”



Een casus. In een studentenhuus in het centrum wonen drie nette meiden. Als hun buurman woest voor de deur staat, te woest om duidelijk te maken wat zijn probleem is, voelen ze zich bang en bedreigd en bellen ze de politie. Twee bemiddelaars gaan op bezoek: masterstudent Nederlands recht Roos van den Bekerom en Mardoeka Christensen van Trajekt. “De meiden wilden vooral een goede relatie met hun buurman; ze hadden geen idee waarom hij zo boos reageerde. Feestjes gaven ze amper, alleen af en toe een etentje met vriendinnen”, vertelt Van den Bekerom. “Uit het gesprek met de man bleek dat hij uit een flat was vertrokken vanwege geluidsoverlast. Hij wilde graag rust.” En die kreeg hij niet, omdat de voorgangers van de drie meiden nogal luidruchtig waren, iets waar hij zich meermaals aan had gestoord. Met de komst van de drie meiden werd het rustiger, maar niet rustig genoeg, vond hij. En daar hielpen de dunne wandjes tussen de twee panden niet aan mee. Bovendien was hij door zijn frustratie enorm gefocust op ieder klankje. En toen was er dus de spreekwoordelijke druppel die de emmer deed overlopen. “Hij vond dat hij streng moest zijn.” Een bemiddelingsgesprek – waar de man in eerste instantie niet heel erg aan trok, vertelt Van den Bekerom – klaarde de lucht. “Ze wisselden nummers uit, kwamen tot afspraken.”

Handhaving

Buurtbemiddeling is een van de vele acties binnen het project Student & Stad, van onder meer de gemeente en de Universiteit Maastricht, met als doel de relatie tussen Maastrichtenaars en studenten te verbeteren. Christensen: “Maastricht is als studentenstad

snel gegroeid maar gaandeweg is de dialoog tussen buurtbewoners en studenten verdwenen. Te vaak denkt men in termen van handhaving, vindt men dat een probleem door een ander – de gemeente, de universiteit of de politie – moet worden opgelost. Maar er valt veel meer te bereiken met onderlinge communicatie.” Studentenbuurtbemiddeling gebeurt geheel op vrijwillige basis, zegt Christensen. Beide partijen moeten er energie in willen steken. In totaal werkt Trajekt met 28 bemiddelaars, waaronder dus studenten, maar ook buurtbewoners en jongeren die ooit werden begeleid door een jongerenwerker. Christensen: “Het project sluit aan bij de wens van de Universiteit Maastricht om studenten maatschappelijk

Maastricht is achttien jonge buurtbemiddelaars rijker. Allen rechtenstudenten deze keer.

Waar problemen spelen tussen buurtbewoners en studenten, of tussen studenten onderling,

kan aan de bel worden getrokken bij

Welzijnsorganisatie Trajekt.

“In 80 procent van de gevallen is het een kwestie van elkaar in de ogen kijken”, zegt coördinator Mardoeka Christensen.

van één partij en omdat we nu buiten onze ‘gouden bubbel’, onze eigen studentenwereld, komen.”

Arrogant

Waarom durven buurtbewoners studenten niet aan te spreken op wat hen dwarszit? Van Wijck: “Sommigen zijn bang, voelen zich ondergeschikt, denken dat studenten arrogant zijn en niet open staan voor discussie.” Van den Bekerom noemt de taal als barrière. “Ze zijn bang dat ze dom overkomen omdat, in het geval van internationale studenten, hun Engels niet goed genoeg is.”

Van Wijck ging onlangs op bezoek bij een getrouwd stel in Limmel dat zich niet meer op zijn gemak voelde. Oorzaak: herrie van studenten in het naastgelegen huis. “Ze dachten dat er opzet in het spel was, pesterijtjes, terwijl de studenten zich van geen kwaad bewust waren.” Ook Van den Bekerom merkt dat studenten vaak niet door hebben hoezeer hun burens zich kunnen ergeren. “Terwijl voor studenten een tuin vaak het laatste is waar ze zich druk over maken, is het voor de burens een doorn in het oog. Die ergeren zich groen en geel aan de wildgroei en de rotzooi.” Van Wijck: “Maar als er geen gesprek komt, wordt het almaar erger. De klager wil dat het stopt, de student wil van het gezeur af. Ze zijn beiden geholpen met een oplossing.”

Wendy Degens

Ook bemiddelaar worden? Neem contact op met Mardoeka Christensen: Mardoeka.Christensen@trajekt.nl

film: *The Mummy*

De romantische scènes zijn het griezeligst

Still uit *The Mummy*

Het verhaal: Als grafrover Nick Morton (Tom Cruise) in Irak over een verborgen graftombe struikelt, lijkt hij het lot uit de loterij getrokken te hebben. Niets minder is waar. Het is namelijk de tombe van Ahmanet (Sofia Boutella): wie haar zerk opent, roept een vloek over zich af. In dit geval wil Ahmanet dat haar voormalige minnaar in het lichaam van Morton reïncarneert om gezamenlijk met hem de heerschappij over de aarde te claimen. Morton probeert dit te voorkomen met hulp van archeologe Jenny Halsey (Annabelle Wallis) die werkt voor een schimmige organisatie, geleid door Henry Jekyll (Russell Crowe).

Elke film heeft pluspunten:

- Het idee dat de Universal studio een zogenoemd

'Dark Universe' wil creëren, is sympathiek; het gaat om een aantal remakes van klassieke horrorfilms waarin de oude monsters zoals Frankenstein, Dracula en de weerwolf nieuw leven wordt ingeblazen.

-De kleuren zijn fraai.

Een grafzerk die nooit geopend had mogen worden, omdat:

-Regisseur Alex Kurtzman geen idee heeft waarvoor hij kiest. Het ene moment is dat actie, het andere moment humor en dan weer romantiek, maar niets werkt op zichzelf en past evenmin in de dramaturgische context. Zo is er de vrij spectaculaire scène van een neerstortend vliegtuig waar Morton en Halsey in een haast gewichts-

loze toestand een parachute trachten te vinden. Een scène die het vast goed had gedaan in een *Mission Impossible*-deel maar hier toch vooral misplaatst aanvoelt.

-De humor komt niet over. De oneliners zijn erg gezocht en menig komisch moment is zo slecht getimed dat het nergens grappig wordt. Mark Rutte is amusanter.

-De romantisch bedoelde taferelen met dialogen als 'ik wist wel dat ergens nog wel iets goeds in je zat' zijn de griezeligste uit de film.

-Er is niemand in de cast die weet te overtuigen. Tom Cruise is hier bijna net zo gênant als toentertijd op de bank bij Oprah Winfrey, toen hij op en neer sprong om zijn liefde voor Katie Holmes te betuigen.

Slotoordeel:

Kijken naar *The Mummy* is alsof je een grote zak toegeworpen krijgt met daarin de meest uiteenlopende prullaria. Maak er maar iets van, luidt vervolgens de opdracht. Dit heeft niets met filmisch vertellen te maken, maar is een uiting van luiheid of incompetentie. En hoe treurig is het dat ik het laatste deel uit *The Pirates of the Caribbean* – met de grond gelijk gemaakt in *Observant 33* – nu een goede film begin te vinden.

Jan Salden, docent filmtheorie aan de Maastricht Academia of Media, Design & Technology

zoals ik al zei

Wereldnieuws uit Marokko

In Marokko is het politiek knap onrustig. Net als overal elders in de wereld. Toch zijn er de laatste dagen in de media veel woorden gewijd aan wat zich ooit heeft afgespeeld in Jebel Irhoud in het westen van Marokko in een verlaten barietmijn. De *NRC* vatte het kort en bondig samen: *Moderne mens blijkt veel ouder*. Eerst dacht ik nog dat het op mij en mijn generatie betrekking had. Uit een ondertitel bleek het om de menselijke evolutie te gaan. Daaraan dragen wij al jaren niet bij. Onderzoekers rond Jean-Jacques Hublin, een Fransman die in Leipzig en ook in Leiden werkt, groeven in onverstoorde grond botten en werktuigen op die dateren van 350.000 tot 280.000 jaren geleden. Tot zover groot nieuws, maar alleen voor de vakbladen. Sensationeel is echter dat de reconstructie van de schedel aantoonde dat het resten zijn van de homo sapiens, de moderne mens uit de kop van het bericht. Daarbij zijn twee zaken *breaking* en *trending* nieuws. Onze voorouders lopen honderdduizend jaar langer rond dan we dachten. De vondst is gedaan op 5000 kilometer afstand van de gebruikelijke



Homo sapiens schedel Marokko Foto: Philipp Gunz, MPI EVA Leipzig

plaatsen in Oost Afrika. Waarom spreekt deze ontdekking ons zo aan?

Eén deskundige wijst op de zeldzaamheid van menselijke resten uit heel vroege tijden. Volgens hem kunnen ze in één museumzaaltje getoond worden. Het is als het zoeken naar de speld in de hooiberg. De een is daar beter in dan de ander. Maar (on)geluk speelt een grote rol. Lukt het, dan volgt grote roem. In het voetbal komt het wel eens voor - toevallig vorige week nog - dat een veldspeler van

zijn eigen helft scoort omdat de keeper van de tegenpartij te ver voor zijn doel staat. Die speler zit voorgoed in de archieven en in het hoofd van de fans. De spits die elke week zijn goaltje scoort moet dat maar afwachten. Bovendien zijn opgravingen onder moeilijke omstandigheden, films en foto's van vondsten, mooie voorbeelden van de romantiek van het veldwerk, niet zonder gevaar en met je poten in de modder. Bij succes overschrijd je de grenzen van erkenning door de vakgenoten. Ondanks

dat de gespecialiseerde onderzoeker in zijn lab de wetenschap wellicht beter dient.

Tenslotte: een schedel is tastbaar. Een beeld van de weg die de mensheid heeft afgelegd. Sterker nog, een relikwie daarvan. Iedereen bewaart iconen van zijn geschiedenis. De mens van Jebel Irhoud hoort bij de schatten van ons allemaal.



Foto: Loraine Bodewes

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz), Sandra

Daas, Catharien Kerkman, Bettina Geiling,

Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen

Erdogan, Silvia Evers, Stephanie Meeuwissen,

Ralph Stassar, Loes Visser, George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Cato Boeschoten, Pietro

Bonizzi, Ype Driessen, Hans Philipsen, Jan Salden,

Marc Spaanderman

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Alison Edwards

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paarltsjes zie info bij Paarltsjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de

universiteit en op diverse locaties in Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paarltsjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paarltsjes

Wij willen Jou! We want You! Wir wollen
Dich! Meld je als gemeenteraadslid voor
PvdA Maastricht! Informatie: secretaris.pvdamaastricht@live.nl

Barmedewerker en keukenmedewerker gezocht
bij STAYOKAY MAASTRICHT meer info www.werkenbijstayokay.com/vacatures

ZIN IN VAKANTIEWERK IN DE ZORG? KIJK
OP WWW.ENVIDA.NL/BIJBAAN

TK: gerenoveerde halve carréboerderij(275m²),
ommuurde tuin (1100m²) te Oud-Urmond:
oa 4slpk,2bk,grote study,kantoorruimte
apart,wijnkelder. T.0653482861

Wij willen Jou! We want You! Wir wollen
Dich! Meld je als gemeenteraadslid voor
PvdA Maastricht! Informatie: secretaris.pvdamaastricht@live.nl

Ben jij op zoek naar een leuke bijbaan in de
bediening? Kijk dan snel op www.vaeshartelt.nl
en meld je aan! Wij zijn op zoek naar jou!

Adelante zoekt vrijwilligers voor een
therapeutisch kamp in de periode van 14-29
juli, zie ook website(BIMT). Info: m.coenen@adelante-zorggroep.nl

Living Dutch, speech-formation / Ndl-sch,
Sprachgestaltung (also grammar), Fb Michelun
- 0621532093

Wij willen Jou! We want You! Wir wollen
Dich! Meld je als gemeenteraadslid voor
PvdA Maastricht! Informatie: secretaris.pvdamaastricht@live.nl

Boekhandel
DE TRIBUNE
Kapoenstraat 8-10
6211 KW Maastricht
Telefoon (043) 325 19 78

Paarltsjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde.

Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag

tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop

de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het

appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping.

Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde

Paarltsjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk

voor de inhoud van de Paarltsjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgave van redenen

Paarltsjes te weigeren.

€ 3,00

€ 4,00

€ 5,00

€ 6,00

€ 7,00

€ 8,00



PT&R

PT&R is een onafhankelijk medisch onderzoekscentrum dat zich voornamelijk richt op uitvoering van klinisch wetenschappelijk onderzoek.

Voor een wetenschappelijk onderzoek zijn wij op dit moment op zoek naar:

Patiënten met Herpes Genitalis (herpes in de schaamstreek) M/V

In dit onderzoek wordt een crème onderzocht die besmetting van deze vorm van Herpes helpt te voorkomen. Het onderzoek duurt 26 – 31 dagen en u komt 3 maal naar het onderzoekscentrum voor de controles. Voorafgaand aan het onderzoek vindt er een algemene screening plaats.

Mannen en vrouwen kunnen meedoen als ze

- Herpes genitalis (Herpes Simplex type 2) hebben
- Verder in goede gezondheid zijn
- Dagelijks een korte vragenlijst willen bijhouden
- Dagelijks twee swabjes van de huid willen afnemen
- Vrouwen kunnen meedoen als ze niet zwanger zijn of borstvoeding geven.

Er zijn geen kosten verbonden aan het onderzoek. Voor het volledig doorlopen van het onderzoek staat een vergoeding van maximaal 275 euro als dank voor uw medewerking.

Als u meer informatie wilt kunt u bellen naar PT&R op werkdagen tussen 08.00 – 15.00u op telefoonnummer 046 4758687 (laat evt een bericht achter), of e-mailen info@ptr.nu.

Volg ons ook op www.facebook.com/PTenR

THIS WEEK'S SPECIALS

WEEKLY WOK
Noodles, curry with Quorn VEG € 4,95
with soup + € 1,00

SPECIAL PROMOTION
Daily Dish + Dessert € 4,95

M.R.K.T.

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

15-06 12.00 uur: mw.drs. Verona E. Bergshoeff	30-06 12.00 uur: mw. Laura M.J. Hochstenbach
15-06 14.00 uur: dhr. Hendrikus B.M. Leeuw, LL.M.	30-06 14.00 uur: dhr. Hayelom Kebede Mekonen, MSc.
16-06 10.00 uur: Joint doctoral degree UM – University of Gothenburg Mw. Nathalie Brackmann	30-06 16.30 uur: Inauguratie Prof.dr.ir. Ralf L.M. Peeters
16-06 12.00 uur: mw. Monique G.M. Willems	03-07 16.00 uur: dhr. Ali (Siamack) Sabrkhany
16-06 14.00 uur: mw. Anna H.M. Cleutjens, MSc.	04-07 10.00 uur: dhr. Kenneth Verboven double doctoral degree UM-TUL
16-06 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Jako S. Burgers	04-07 12.00 uur: dhr. Pim R.A. Heckman, MSc.
19-06 12.30 uur: mw. Laura Serpero, MSc.	04-07 14.00 uur: mw. Antje van der Zee-Neuen, MSc.
19-06 14.00 uur: dhr. Ashim Roy, MSc.	04-07 16.00 uur: mw. Kelly Shang, LL.M
19-06 14.30 uur: dhr. Alessandro Varrica, MSc.	05-07 12.00 uur: dhr. Hang Sun
20-06 16.00 uur: mw. Alana E.G. Helberg-Proctor, MSc.	05-07 14.00 uur: dhr. Ben F.M. Wijnen, MSc.
21-06 12.00 uur: dhr. Shusen Qi	05-07 16.00 uur: dhr.drs. Sven Van Poucke
21-06 14.00 uur: mw. Nicole C. Verheuel, MSc.	06-07 12.00 uur: mw. Lotte Smolders, MSc.
21-06 16.00 uur: dhr. Jean J.L.J.M. Scheijen	06-07 14.00 uur: mw. Sanne van Lieshout, MSc.
22-06 12.00 uur: mw. Rana Rizk, MSc.	06-07 16.00 uur: mw.drs. Désiree M.J. Vrijens
22-06 14.00 uur: mw.drs. Maria J.G. Jacobs	07-07 10.00 uur: dhr. Martin A. Ayanore, MSc.
22-06 16.00 uur: mw. Brenda Yamba	07-07 12.00 uur: mw. Polina Putrik, MSc.
23-06 10.00 uur: mw. Nadia J.T. Roumans, MSc.	07-07 14.00 uur: dhr.drs. Gill A. ten Hoor
23-06 12.00 uur: mw.mr.drs. Liesbeth J. Vink	07-07 16.00 uur: mw. E.J.M. (Lieke) Scheepers, MSc.
23-06 14.00 uur: dhr. Dirk Van Moorsel, MSc.	10-07 14.00 uur: mw. Dorit Teuscher, MSc.
23-06 16.30 uur: Inauguratie mw.prof.dr. Maryska Janssen-Heijnen	10-07 16.00 uur: dhr. Anderson M. Winkler, MSc. Joint doctoral degree Université de Liège – UM
26-06 14.00 uur: dhr. Alfonso Lema Dopico, MSc.	11-07 12.00 uur: dhr. David M.B. Barata, MSc.
26-06 16.00 uur: mw. Marie P.L.A. De Somer, MA.	12-07 10.00 uur: mw. Loek (Lucia) A. van der Heide, MSc.
27-06 10.00 uur: dhr. Maarten Smeets, LL.M	12-07 12.00 uur: mw. Hannelore Niesten, LL.M double doctoral degree UM-TUL
28-06 10.00 uur: dhr. Andrew Clark – double doctoral degree UM-University of Portsmouth	12-07 14.00 uur: mw.drs. Lisette K.G.N. Schutte
28-06 12.00 uur: mw. Joanne Rechdan, Mphil double doctoral degree UM-University of Portsmouth	12-07 16.00 uur: dhr. Jorge Andrés Arrubla Martínez Joint doctoral degree Université de Liège – UM
28-06 16.00 uur: dhr. Siamak Amoozeidi, LL.M	13-07 9.30 uur: dhr. Pui Hang Wong
29-06 10.00 uur: dhr. Guayasén Marrero González, LL.M.	13-07 10.00 uur: mw. Iris J.G. Rutten, MSc.
29-06 16.30 uur: Inauguratie Prof.dr. Didier J.A.G. Fouarge	13-07 12.00 uur: dhr. Julian Kläser, LL.M
30-06 10.00 uur: mw. Dalia Palombo, LL.M.	13-07 14.00 uur: dhr. Dennis Dahlmans, MSc.
	13-07 16.00 uur: mw.ir. Tamar van Veenendaal



Maastricht University

Interne vacatures

- **Medewerker Studentenzaken** Maastricht Graduate School of Governance, FHS, 22.8 uur
Vacaturenummer: AT2017.152
- **Student Affairs Officer/Scheduler**, SBE, 38 hours
Vacancy number: AT2017.153
- **Early Stage Researcher** (PhD-position) in Marie Skłodowska-Curie ITN project (FHML/School for Cardiovascular Diseases/CARIM-Department of Radiology, 38 hours
Vacancy number: AT2017.158
- **Onderzoeksassistent** (O&O medewerker) bij De Maastricht Studie, vakgroep Interne Geneeskunde, FHML, 32 uur
Vacaturenummer: AT2017.159
- **Secretaresse** bij de vakgroep Gezondheidsbevordering, FHML, 18-20 uur
Vacaturenummer: AT2017.160
- **PhD student** FHML/School for Cardiovascular Diseases (CARIM), department of Biochemistry, 40 hours
Vacancy number: AT2017.161
- **PhD-candidate**, FHML/School for Oncology and Developmental Biology (GROW)/department of Genetics & Celbiology, 40 hours
Vacancy number: AT2017.162
- **ICT ontwikkelaar**/Onderwijsinstituut, vakgroep Onderwijsontwikkeling & Onderwijsresearch, FHML, 32- 40 uur
Vacaturenummer: AT2017.163
- **Teacher Psychology** for the FPN, 20-32 hours
Vacancy number: AT2017.164
- **Lecturer/ Assistant Professor** in Operations Research at the Department of Quantitative Economics, SBE, 38 hours
Vacancy number: AT2017.165
- **Universitair Docent**, FHML/Onderwijsinstituut, vakgroep Onderwijsontwikkeling & Onderwijsresearch, 38 uur
Vacaturenummer: AT2017.166
- **Teacher Clinical Psychology** for the FPN, 32 hours
Vacancy number: AT2017.167
- **Senior beleidsmedewerker diversiteit**, MUO, 30.4 uur
Vacaturenummer: AT2017.168

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

Friandises



Chocolatier

**De vermaarde pralines
van Maastricht**

**Wycker Brugstraat 55,
Maastricht**



Flarden

De zon schijnt recht in mijn ogen via het raam van de burens. De harde neus van mijn grote zachte knuffelhond schuurt tegen mijn elleboog terwijl ik op de velletjes van mijn nagels kauw. Hoewel ik hier niet meer woon, is het de enige plek waar ik niet stoer hoeft te doen. Hier kan ik mijn eigen boontjes en mijn eigen houtje even laten voor wat ze zijn.

Ik ben zo ontzettend in de war. Mijn rustige, zelfverzekerde, kalme en observerende jasje past me niet meer zo goed. Nee niet waar. Het past wel, maar het zit niet lekker. Soms doe ik het aan en gaat het dagen goed, maar op momenten zoals dezen krijg ik de rits niet dicht, zitten de mouwen te strak en voelt de kraag te nauw.

Als kind huilde ik een tijdje bijna elke dag. Niet omdat ik nou zo'n moeilijk leven had, maar omdat het opluchting gaf. Frustratie, pijn, onmacht, het werd allemaal opgelost met tranen. Niemand die het zag, want ik huilde het liefst alleen en verstopt. Toen al hopeloos dramatisch. En nu weer.

Je zei dat je wel wist dat je in mijn verhalen op zou duiken. Dit keer verwachtte je het zelfs. Dat was een grapje maar ik nam het serieus. En hier ben je weer. Terwijl ik rustig je berichtje beantwoord schreeuwen mijn gedachten de vragen die ik je eigenlijk wil stellen. Waar ga je heen? Met wie? Blijf je lang? Waarom? En vooral: waarom niet met mij?

Als het leven makkelijk was hoefde niemand iets te verwachten. Dan wist je gewoon waar iedereen zou zijn, en wanneer precies. Op dagen dat mijn jasje niet goed past heb ik die saaiheid nodig. Dingen moeten voor de hand liggen en duidelijk zijn. Dit in tegenstelling tot goedpassende dagen: dan wil ik laat opblijven en dansen en niet precies weten waar alles eindigt. Maar waar eindigt het? Ik wil zo graag in je hoofd kruipen en je gedachten bekijken. Zoeken naar de flarden die over mij gaan en ze zo rangschikken dat ik precies weet wat je wil en wat niet. Of je op me zal wachten als ik er een tijdje niet ben en of ik dan in je armen mag springen zoals die keer na Spanje, of slechts een luchtig sms'je mag ontvangen met de tekst 'welkom thuis, spreek je snel'.

Je zei dat ik je altijd een bericht mag sturen, maar ik denk niet dat je hierop zit te wachten.

Cato Boeschoten

3HOOG

Door Ype
Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie



Kwaadsprekerij

Ik heb het eerder beweerd: hier gebeurt nooit iets. Nooit iets ergs, bedoel ik dan. Alleen maar mooie dingen. Loop door onze gebouwen en je ziet louter blije gezichten. Zeker op de Berg. Germanicus gaat tegenwoordig neuriënd over de gang, als hij tenminste niet in Verwegistan is (hij 'doet' het buitenland), maar ik weet zeker dat hij ons ook daar met een brede glimlach vertegenwoordigt. Heer Boss heeft al zijn begrotingen dik op orde, dus ook hij, ondanks zijn zorgelijke karakter, vliindert rond alsof het altijd lente is. Zijn financiële steun en toeverlaat heet Bollen en die is dezer dagen vervroegd met vakantie gestuurd om ja, eens lekker uit te bollen, ik verzin het niet, ik verzin nooit iets. En zelfs mevr. Lichtschicht, van nature even optimistisch als ongeduldig, heeft een zen-cursus gedaan die haar heeft geleerd onze bestuurlijke bureaucratie te verdragen alsof die bij het normale leven hoort. En dan heb ik het nog niet eens over onze decanen. Ik zie ze regelmatig op hun MT-woensdagochtendjes energiek de trappen op de Berg beklimmen, met gebruikte koppen, een montere conversatie en zonder een spoortje van vermoeidheid. De reden: veel vrije tijd, een faculteit besturen doe je tussen het grasmaaien en de yoga door.

Je ziet het ook in de haarvaten van onze prachtinstelling. We hebben tijd over. Ik weet dat er lieden zijn die klagen over werkdruk en dat ze te veel onderwijs moeten geven aan matig geïnteresseerde studenten, toegegeven, maar dat is het voetvolk, kijk een treetje hoger en de bewijzen van een parallelle economie zijn overstelpend. Neem voormalig Caphri-directeur Onno van S.: die is nog zelden thuis, hij verkoopt tegenwoordig mini-oventjes in de derde wereld, en dat naast zijn hooggeleerde beslommingen! Of neem vastgoedprofessor Piet E.! Die combineert het nuttige met het aangename door in de wijde omgeving op de racefiets lucratieve projecten te inspecteren. Of



neem farmaprof Harald S., die staat op het punt om met een koffertje zelfgemaakte hoofdpijnpillen de beschaafde wereld in te trekken, et cetera enzovoorts. Dus hoezo werkdruk? Wij zijn Bourgondiers, hier regeert de creatieve levensvreugde! Hoe anders is het in Leiden. Dat is de oudste universiteit, wij zijn de jongste, en daar wil je dus echt niet werken hè. De *Telegraaf* onlangs gelezen? Ik ook niet, moet er niet aan denken maar een collega wees me erop en bovendien namen andere media het over: in Leiden voert een aantal hoogleraren een schrikbewind over het pedagogisch instituut, elders een terreurbewind genoemd, mensen zitten overspannen thuis, en dat gedoe duurt eigenlijk al jaren lang. In december kwamen de eerste berichten naar buiten, nu ligt een intern rapport op straat. Een paar citaten: "Een jonge promovenda heeft een uur lang uitgeuild op mijn kamer na een gesprek met Van IJzendoorn en Bakermans." Dat zijn twee van de drie boosdoeners, de derde is de echtgenote van Van IJzendoorn. De man won ooit de Spinozaprijs. Voor het begrip, dat is zo'n beetje de Nederlandse

Nobelprijs. De professor mag trouwens niet meer op het instituut komen. Wat hij ook flikte: toen een collega een subsidie kreeg, schreef hij de geldschieter aan met het dringende verzoek dat geld niet uit te keren. Het werkklimaat kenmerkt zich door "angst, intimidatie, kwaadsprekerij, blokvorming, laakbaar gedrag op gebied van wetenschap, eigengereid optreden, oncollegiaal gedrag, overtreden universitaire regels, loopjes nemen met waarheid, en niet nakomen van afspraken." Heremetijd, wat zijn wij hier dan gezegend in Maastricht! Zulke dingen komen hier niet voor, zelfs niet de helft van wat hier boven wordt opgesomd! Toch?

O god, nu krijg ik op de valreep van de redactie van dit prachtblad de tip dat er iets aan de hand is bij de juristen. Iets met blokvorming, kwaadsprekerij, eigengereid optreden. Lieve heer, laat het niet waar zijn! Of op zijn minst niet zo erg!

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder